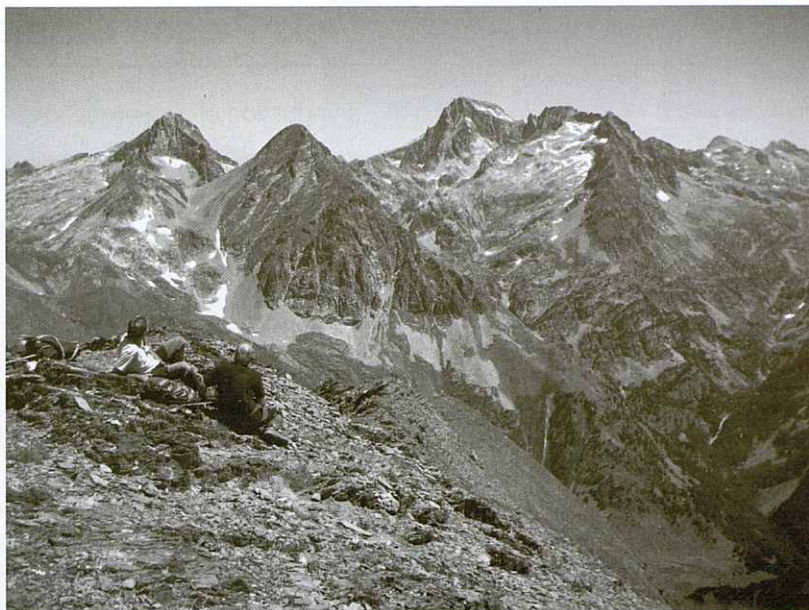


El cinquè dia, que s'aixeca molt núvol, decidim d'anar fins a Fabrèges també al costat francès, agafar el telefèric i el petit i interessant tren turístic d'Artouste. Això és aproximació amb trampa. Però el viatge val la pena, és un trenet de les antigues obres de la presa reconvertit al turisme i que acosta fins el llac d'Artouste, un amfiteatre format per les més grandioses muntanyes. Enfilem cap el pic Lurien, un vell conegut, un gran cim que ens deleita amb unes panoràmiques locals magnífiques ja que tenim la sort que quan arribem a dalt els núvols s'esqueixen, el dia s'aclareix i les grans muntanyes properes com el Balaitous o el Pallas es fan enormes enmig de les boirades i el cel blau i un sol lluent que acaba per imposar-se concedint-nos una tarda d'estiu fantàstica.



Pics de Orient, Arriel, Balaitous i Frondelles des del Pic de Soques 2715 m. Foto: J. Mundet

Els següents dos dies el temps es preveu bo. Aprofitem per anar cap el costat espanyol, cap a la Sierra de la Partacúa, a pujar l'enorme Peña Retona, un gegant calcari amb unes vies de pujada i de baixada prou enrevessades com per emprendre-les només si el temps és bo. Ja fa anys ens en va tirar enrera el mal temps en un altre intent que hi vam fer. Hi pugem per la Canal Ancha i baixem per Bucuesa i la Canal del Ganado. Déu n'hi do quines canals! De propina pujarem també el pic de Puerto Rico. El primer dia, el de l'aproximació, l'arrodonim pujant les dues puntes molt dretes de la Peña Calcín. No cal dir com han estat de fantàstics els dos dies que hem passat voltant pels extensíssims prats al peu de la gran muralla de la cara nord de la Partacúa, on de vaques n'hi ha a centes o a mils. Han estat dos dies esgotadors, però dels que tornem ben satisfets.

El dia que fa vuit el volem dedicar a "descansar" una mica de la forta pallissa dels dos darrers dies. Sortim del mateix Formigal amb la intenció de pujar la Peña Foradada que representa una ascensió "curta". Però el dia és esplèndid i quan som al coll del Forato decidim



Serra de la Peña Telera. Foto: J. Mundet.

aprofitar el bon temps i apuntar cap el pic de Soques (i de passada també pujarem la Dent de Soques) que és un cim molt poc conegut, cosa que el fa encara més interessant. No en tenim ressenya ni explicació. L'aproximació és llarga i una mica enrevessada. La pujada final és per un terreny escabros, trencat, vertical i embolicat. Per rematar-ho la cresta final presenta alguns passos delicats, aeris. Però el Soques és un gran cim. Té una panoràmica inèdita i grandiosa. És el primer 2700 que es troba a la carena axial pirinenca venint des de l'oceà Atlàntic. Un pic oblidat però que a nosaltres ens ha satisfet del tot. De baixada encara pugem la Peña de la Fita. Arribem cansadíssims.

I arriba el darrer dia. Arrosseguem fatiga, però és el darrer dia. I el temps és senzillament bo. Ahir, baixant del Soques, vam veure llunyà, a l'horitzó, cap el sur, un altre pic oblidat: el Pondiellos. S'hi puja des de Sallent de Gàllego, una marxa llarga i variada, de gran desnivell (més de 1600 mts), que ens porta per racons perduts, maravellosos: per sota la gegantina i espectacular "Quijada de Pondiellos" que no és més que el conjunt de pics de l'Infierno on hi ha encara restes de geleres amb seracs i tot. Els llocs de Pondiellos, un lloc silenciós i fantàstic, de llacs d'aigües puríssimes, encara mig gelades, de tarteres netes i solitàries, de pedres de molts colors: ocre, negres, blanques, vermelles, grises... I el pic de Pondiellos al fons de tot, un "petit" pic de més de 2900 metres entre mig dels gegants veïns que superen els 3000 metres. Grans blocs de granet formen el cim que queda sobre el balneari de Panticosa. De rebot pugem el pic de los Arnales de 3002 metres i que suposa el "sostre" d'aquestes vacances. Ves per on, rematem aquests magnífics dies amb l'ascensió a un tres mil que encara era inèdit per a nosaltres.

Formàvem el grup el Paco Bolsa, el Joan Mundet i el Josep Gargallo.

Josep Gargallo i Costa